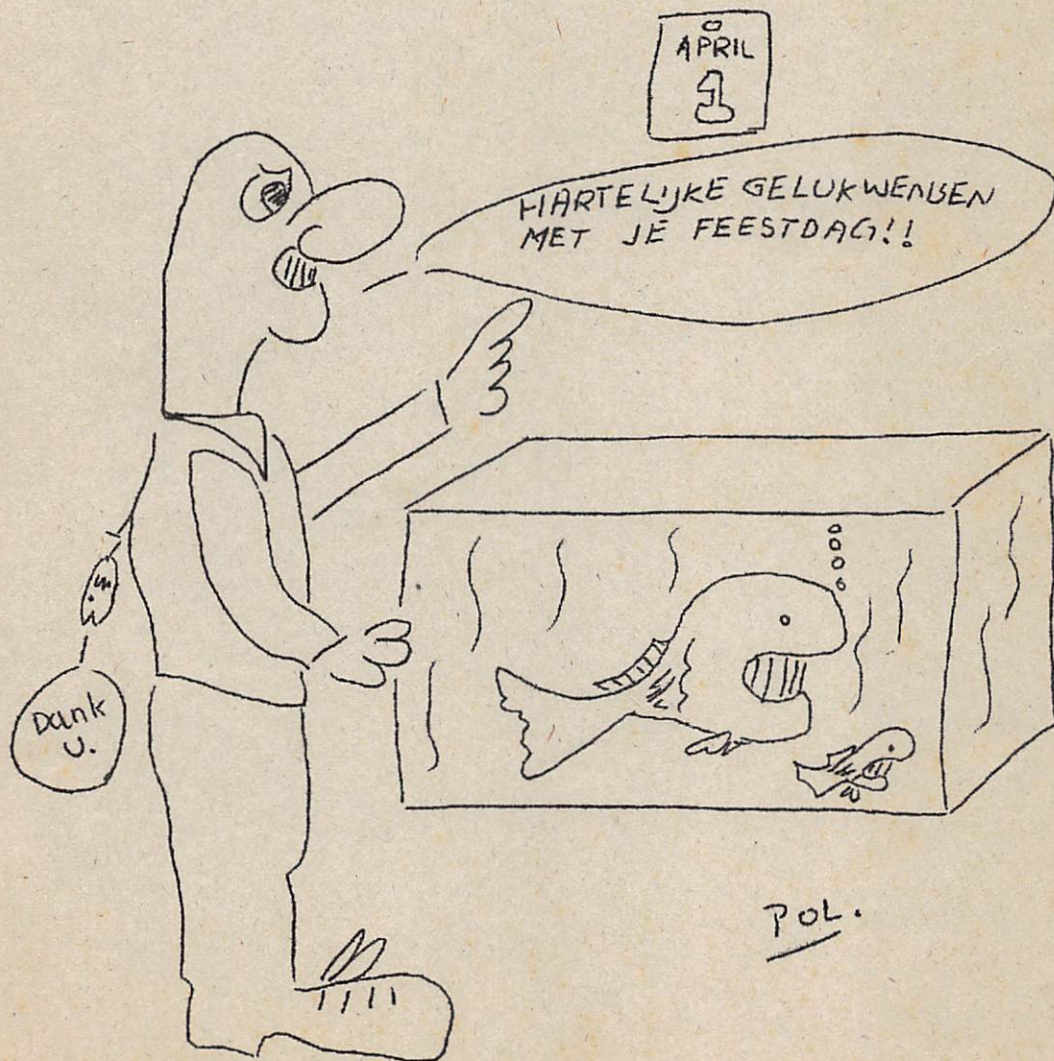

TIJDSCHRIFT

APR '80

TONZENTKRANT

Jeugdhuis TONZENT VZW
Hutstraat 22
3090 KAMPENHOUT
Jaargang 4
nr 4 - april
verschijnt maandelijks

V.V. CHRIS MAES, H. TOBBACKSTR. 43, 3090 KAMPENHOUT

ANTWERPSE Z O O

V.Z.W.

1

Antwerpen, 31 maart 1980

Betreft: Dierentuin van de stad Antwerpen
Afdeling Apologie

Beste,

De zeer strenge winter heeft een groot aantal sterfgevallen veroorzaakt bij onze dieren, inzomeer, de afdeling "Apen" heeft grote verliezen geleden. Vooral na de winter '78 - '79.

Hierdoor zien we ons genoodzaakt deze dieren te vervangen door menselijke wezens, die toch de meeste gelijkenis vertonen met onze geliefde afgestorvenen.

De dienst dierenbescherming die reeds geruime tijd uw handelingen volgt is zo vriendelijk geweest ons uw namen en adressen mede te delen. Met ook onze speciale dank aan de heren en dames van de kern van Jeugdhuis Tonzent, die zo vrij zijn geweest dit in hun maandelijkse tijdschrift te publiceren.

Uw betrekkelijke schoonheid en uw goede wil kennende hebben we U met eeparigheid van stemmen uitverkozen als een der plaatsvervangers. Want uw apestreken, geenszins minder dan deze van de afgestorvenen, zullen zeker en vast ons publiek aangenaam bezighouden.

Omnodig U zorgen te maken over reisgeod, apenootjes, stro, kettingen, deze kunt U terplaatse bekomen. Eén van onze bijzondere vrachtwagens zal U eerstdaags komen afhalen. Geheel gratis.

Het is nutteloos reeds in de vrachtwagen uw apestreken ten toon te stellen. U kunt naar hartelust demonstreren zodra U achter de tralies zit.

Namens de Beheerraad

Voorzitter.

P.S. Wij zullen uw stilzwijgendheid als een onderling akkoord aanzien.

de klompenboom

ERMANO OLMI

(GOUDEN PALM TE CANNES, 1978)

We sluiten het filmseizoen af met één van de mooiste films die er de laatste jaren gemaakt zijn: "L'albero degli zoccoli" van de Italiaanse kineast Ermanno Olmi.

De Klompenboom is de intieme schildering van enkele families die leven en werken op een gemeenschappelijke boerderij in Noord-Italië op het einde van de 19de eeuw. De woning, de stallen, de grond, de bomen en een deel van het vee en het gereedschap zijn eigendom van de grondbezitter, die ook twee derden van de oogst opstrijkt. De toeschouwer ontdekt tijdens de film een schat aan informatie over het dagelijkse leven van deze mensen. Hij ontdekt ook hoe ze ondanks hun miserable levensomstandigheden het recept kunnen vinden om intens, diep gelukkig te zijn: familiegeest, verbondenheid met de aarde en met de natuur, zelfopoffering en arbeidsvreugde. In "De Klompenboom" zien we hoe kleine, alledaagse ervaringen zoals de onschuld van een kind en de glimlach op een gezicht momenten van vreugde en geluk kunnen opleveren als men er niet onverschillig aan voorbijgaat.

Ermanno Olmi heeft met een uiterst karig budget en met niet-professionele acteurs een meesterwerk gemaakt dat voor alle tijden bestemd is. Een erg aangrijpende film die treft door zijn eerlijkheid, zijn zuiverheid en zijn warmmenselijkheid.

Ermanno Olmi zelf: "Ik ben nu 46 jaar. We leven in een verwarde tijd vol onzekerheid en angst voor de toekomst en iedereen vraagt zich af waar we naartoe gaan. (...) Misschien moeten wij om onze toekomst te verzekeren toch eens naar het verleden kijken."

Vrij naar P. Duynslaegher, Knack,
4 oktober 1978

3 TUITENDE OZEN en SCHORRE stemmen

Geen lang gepalaber over de doelstellingen van een jeugdhuis, of over de bijdrage die een jeugdhuis zou moeten leveren tot ontplooiing van de jeugd...

Alleen even een al dan niet kritische gedachte over het fenomeen muziek in ons zo dierbare Tonzent. Met muziek bedoel ik dan niet wat er gedraaid wordt, maar hoe het gedraaid wordt. Is het per sé noodzakelijk dat men op een zaterdagavond aan elkaars lippen moet hangen om te weten te komen wat je buurman (vrouw) zoal te zeggen heeft? Gezellig kletsen is onmogelijk geworden omdat de muziek (naar mijn bescheiden mening) een paar decibel boven deze van het normale gesprek uitsteekt. Harde rock kan fijne achtergrondmuziek zijn i.p.v. alles te overschreeuwen. Voor de liefhebbers zijn er nog altijd teedec's genoeg waar je jezelf schor kan schreeuwen om iets gezegd te krijgen.

De muziekinstallatie is getest, we weten nu hoe hard ze wel kan blèren, zet ze dus in het vervolg wat stiller als het kan.

Wéér zo'n ambetant lid uit de
anonieme massa.

VERJAARDAGEN

- 4 - Marc Vranckx
- 6 - Omer Van Dessel
Chris Mues
- 9 - Sonia De greef
Els Pio;
Karin D. Schutter
- 10 - Dirk Dekeyser
- 11 - Hilde Oldebeek
Dany Surt
- 12 - Luk De Bruyn
- 17 - Rudy Kembs
- 18 - Magda Peeters
- 21 - Dominik Lepuydt
- 23 - Patricia Van Ingelgom
- 24 - Guy Schellekens
- 27 - Rita Uytterhoeven
Freddy Aerts
- 28 - Marc Delcourt

APRIL

4 kritisch bekeken

TEEDEES, EEN VERSLAVING?

1. Teedees, het einde van de besschaving?

Het klassieke beeld van een ordinaire Teedee: een ruusachtige draaitafel van het allerlaatste model prijkt als een heidens altaar op een verhoog. Daar wordt straks "ambiance" gefabriceerd. Lichtbakken links, rechts, onder en boven. De D.J. kan ze in allerlei standen plaatsen, laten aan- en uitflitsen op het ritme van de muziek. De organisatoren verdelen het werk en brengen alles en iedereen in staat van paraatheid om de volkstoeeloop op te vangen. Tegen betaling van gemiddeld 50 franken krijg je dan een aanwezigheidsstempel en mag je voor de rest van de avond gratis deelnemen aan het groepsgebeuren, een vat vol verrassingen van(meestal) aangename aard. Een tappersploeg (geassisteerd door bonnetjesmensen) staat met open armen (en volle vaten) klaar om je prinitieve behoeften te beantwoorden. Voor ocharme een briefje van twintig frank kun je al een ordinaire pint krijgen!

Omstreeks negenen, als de (polyvalente) keet goed vol zit, heft het vertrouwde kenwijsje aan. Een speciale lichtstand wordt aangezet. Zo zie je dus dat je met oren dicht of ogen gesloten precies weet wanneer "the real show" gaat beginnen. Geen vergissing mogelijk. Er wordt zeker gevraagd als er al niet voor gezorgd is, om de muziek zo hard te zetten dat de geluidsmuur en de verstaanbaarheidsgrens worden overschreden. Het begin van een Teedee is steeds een uitdaging voor de D.J. Het volk blijft rond de eerste konsumaties zitten, links en rechts rondgapend van "wie gaat de dansen openen". Niet meer zoals vroeger toen iemand van het organiserend komitee de vermenigvuldigingsdans inzette. Tegenwoordig springt men op de bekende hard rock plaat in groep naar voren. Na tien hard rockers worden de Isow-fans tevreden gesteld die dus ruimschoots de tijd gehad hebben om hun keuze te bepalen.

Teedees zijn bedoeld als bijeenkomsten voor jonge mensen waar je de wekelijkse zorgen voor een tijdje kunt opzij zetten en waar je vrij kunt deelnemen aan een doorlopend dansgebeuren.

Je hebt bovendien de kans om vrienden en vriendinnen te ontmoeten in een ontspannen, losse sfeer. We zien nu dat Teedees vaak niet meer zijn dan massa-aangelegenheden waar echte ontspanning niet aan bod kan komen. Het worden anonieme gebeurtenissen die opvallend veel kenmerken van oppervlakkigheid, dekadentie en wansmaak vertonen. Het merendeel van de aanwezigen ken je niet en je kunt ze ook niet leren kennen. Dansen komt vaak neer op een egoïstisch "afreageren" van zorgen en twijfels, de dansvloer wordt herschapen tot een tafereel van kollektief egoïsme waarin de positieve waarden van de dans zoek raken. Teedees ontaarden vaak onder invloed van muziek, drank en het geweld, jaloezie, ... en zeker door ONPERSOONLIJKHEID! over de gehele lijn. Teedees die een onuitwisbare stempel op het ontspanningsleven drukken, die a.h.w. een monopolie verworven hebben op het uitgaansleven van de jeugd, die vaste agendapunten vormen van de jongeren, worden in deze optiek povere beestjes en het einde van de beschaving is nabij want er blijft niet veel meer overeind dat we "beschaafd", laat staan menswaardig en jong, mogen noemen! En waar gaat die 40, 50.000 fr. winst naartoe? Wie haalt zich het recht toe om op één avond een tweepersoonsreis voor 14 dagen naar Palma de Mallorca (verblijf in een 3 sterrenhotel) te verdienen op DE KAP VAN DE JEUGD?

Mark.

2 Over fuiven

Op de voorgaande bladzijden hebben we een ietwat eenzijdig beeld gegeven van het fenomeen (met hoofdletter) Teedee. We zijn ons hiervan bewust, wat niet wegneemt dat een ordinaire massateedee er tenslotte toch moet aan geloven. Hieronder publiceren we integraal de persoonlijke opvattingen van een vurige fuifbezoeker. Teedeer zijn voor hem een wereld apart. Hij beseft heel goed dat de ideale fuifsituatie waar hij het over heeft vooralsnog een sprookje is. In een volgende TK hebben we het over "alternatieve Teedees" (alternatieven voor de oppervlakkige massateedees) en over de waarde van het dansen.

6

" In een gewoon kafee zit iedereen op "zijn" stoel, een "zijn" tafel, met "zijn" vrienden. tussen de klikjes zijn er stoelen, tafels, afstand. Op een fuif zijn er ook stoelen, tafels, klikjes en afstand. Maar er is ook een lege ruimte. Dank zij een ruimte zonder materiële hindernissen, dankzij de muziek en de lichaamsbeweging kunnen de gevoelens zich veel gemakkelijker uitdrukken, worden de mensen gevoeliger en opener voor hun eigen gevoelens en die van anderen.

In de fuifsituatie treden andere vormen van communicatie en contact op dan de gewone verbale communicatie via woorden. Ik kan met mijn lichaam, met mijn handen, met mijn blik iets uitdrukken bvb. ik kan "goeiedag zeggen" tegen iemand met wie ik nooit gepraat heb, door gewoon effe dicht bij hem te gaan dansen. De dans zelf, de lichaamsbeweging, vind ik ook tof. Ik zoek en tast naar de bewegingen die me plezier kunnen geven. Ik probeer mijn lichaam gewichtloos licht te maken. Ik tracht diep te gaan in mijn gevoel, de onbewuste levensbeweging uit te drukken en er bewust van te worden. Ik acht voldoende licht en ruimte op een fuif belangrijk. De meeste fuiven verlopen in haast complete duisternis. Ik hou van licht om de lichaamsbeweging, de blikken, de glimlachen, de kleuren, de gevoelens van de mensen te kunnen zien.

Ik zie in de fuifsituatie een mogelijkheid tot een opankomen voor anderen, een openheid met en voor zichzelf, een mogelijkheid tot bewustwording van zijn gevoelens.

Een fuif zou kunnen een feest van gevoelens worden. Ik zie in de fuifsituatie een klein begin, een aanzet tot het grote feest. Het grote feest is het feest van het gevoel, het altijd en overal beschikbaar zijn voor de andere."

ZONDAG 27 APRIL , 20 UUR

7

Mick Long

ONGEKOMPLICEERDE, LEUKE POP

Mick Long is een sympathieke jonge Brit die al een tiental jaar in Leuven woont. Hij bleek een bijzonder gitaartalent te bezitten en nog een goeie stem op de koop toe. Zijn besluit stond vast: ik verdien mijn boterham met muziek te maken.

Mick speelde samen met Big Bill en Jean-Luc Van Lommel, maar hij verkoos toch alleen verder te doen. Op eigen houtje heeft hij tal van optredens afgewerkt en recentelijk is een LP op de markt verschenen onder de titel "Straight from the heart". Uit de plaat blijkt dat hij inderdaad best met een gitaar kan omspringen en ze bewijst bovendien dat hij vlotte liedjes kan schrijven. De LP werd in Humo van 7/2/79 (blz 129) besproken en ze doorstond de vlijmscherpe pen van de (niet malse) plaatbespreker. Mick (en wij met hem) twijfelt er overigens aan of de bewuste recensent de LP wel degelijk beluisterd heeft. Reden tot twijfel haalt hij uit het feit dat hij zowel kwa songs als kwa stem vergeleken wordt met Ralph Mc Tell. Een vergelijking die kant noch wal raakt.

De muziek is verscheiden van aard, "a mixture" (een mengelmoes) zoals hij zelf zegt.

Geen protest, geen boodschap, gewoon stemmige, ongekomplieerde liedjes, ontsproten aan het leven van alledag, aan dagelijkse ervaringen ("Rain Refrain"), het ontdekken en beleven van een liefde, het blijven stilstaan bij een kind ("For a child", liedje gemaakt voor zijn nu 6-jarig dochtertje).

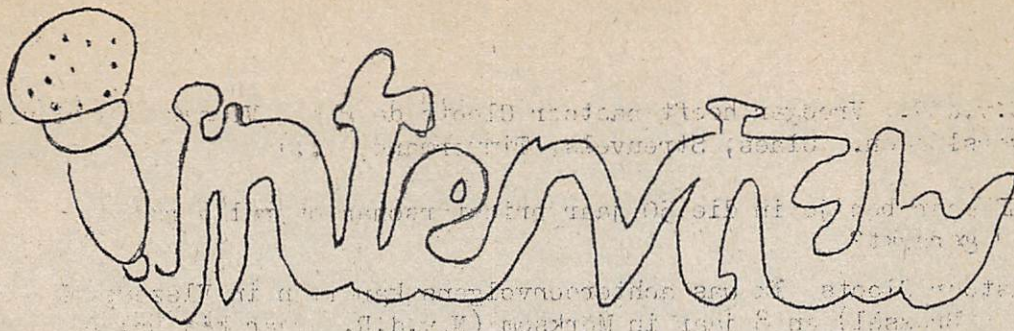
DUS: ZONDAG 20 APRIL, 20 UUR!

EEN VERPOZING, EEN VERADEMING, EEN GENOT !

Roodkapje

Johan Anthierens

Aan de rand van een vervuild bos, stond een building. Op de bovenste verdieping woonde een meisje, Roodkapje geheten, omdat ze altijd een rood mutsje droeg. Haar vader was gestorven aan een hartinfarct en nu woonde zij er samen met haar moeder. Breed hadden ze het niet, maar toch konden ze goed leven van de "dop", die moeder iedere week ging halen. Op een zekere dag zei moeder: "Roodkapje, wil je dat blikje worstjes, dat ik gisteren in de supermarkt gekocht heb, naar grootmoeder dragen? Ze zal blij zijn dat je haar komt bezoeken en het is nu al een jaar geleden dat we haar in het bejaardentehuis gestopt hebben. Maar let wel op, blijf goed op de asfaltwegen en pas op voor de langharige nozem M. Wolf." "Goeie ouwe" riep Roodkapje, "Ik ga me dadelijk klaarmaken". Ze trok een propere jeansbroek aan, zette haar mutsje op en rende naar de lift... Vijftien seconden later stond ze al beneden. Fluitend nam ze haar motorfiets uit het rek en tegen 60 per uur snorde ze naar het bejaardentehuis. Maar wat was dat? Opeens zag ze in de verte een sportwagen staan, met M. Wolf aan het stuur. "Waar ga jij naartoe", vroeg M. Wolf. "Oh, ik ga grootmoeder een pakje bezorgen", zei Roodkapje. "Ga je niet met mij mee?" vroeg M. Wolf. En natuurlijk ging ze mee. De motorfiets werd in de kofferruimte gestopt en Roodkapje nam plaats naast de chauffeur. In minder dan 5 minuten waren ze in het bejaarden tehuis. Grootmoeder zat voor het raam te kijken en glimlachte toen ze Roodkapje zag binnenkomen. "Wie heb je nu meegebracht?" vroeg ze. "Dat is mijn nieuwe vriend, grootmoeder, ik ben haast 13 hoor! En vind je zelf niet dat hij zo een mooie ogen heeft, om maar niet te spreken van die ene ooring, die zo prachtig om zijn linkeroor past." "Ja," zei grootmoeder, "maar hoe komt het dat je zo een mooie tanden hebt, mijnheer Wolf?" M. Wolf bloosde "Die zijn niet echt hoor, het zijn er van de ziekenkas, mijn anderen waren aangetast". Even heerste er een pijnlijke stilte. Toen riep Roodkapje: "Zo, grootmoetje, we moeten maar eens opstappen. Tot volgend jaar." Ze knipoogde naar M. Wolf en voordat grootmoeder iets kon zeggen waren ze al de kamer uit. Ze zochten een café op en dronken elk een flesje of 15 bier. En als ze toen niet opgestaan zijn, dan zitten ze er nu nog.....?????

EKSKLUSIEF: PASTOOR CLOOTS: 50 JAAR TROUW AAN VLAANDEREN,
TROUW AAN CHRISTUS, TROUW AAN ZIJN VOLK.

Het wit gekalkte huis van de "rustende pastoor" (een term die eigenlijk niet past bij pastoor Cloots) in de Hutstraat blinkt heerlijk in de felle voorjaarszon. Een klein mammetje doet open. Hij blaakt van gezondheid en levenslust. Bij zijn spontane hoffelijkheid en gulhartigheid passen geen woorden. De ruime woonkamer is sober ingericht, maar smaakvol en gezellig. De klokkenweelde van zijn sympatieke voorganger, wijlen meneer Morris, komt even in de herinnering op. In de vestibule hangen twee onopvallende zwart-wit foto's uit de prille seminariejaren. Aan de muren in de woonkamer twee portretten van zijn ouders, enkele expressionistische natuurtaferelen en een paar erg moderne schilderijen. Links een uitzicht op de kerk dat onder de ontembare zon de indruk van een glasraam prijsgeeft. Rechts, al even mooi, een doorkijk op het tuintje. Op 21 april zal het 50 jaar geleden zijn dat pastoor Cloots priester gewijd werd. Een ideale gelegenheid om hem met deze heuglijke dag in het vooruitzicht een "Eksklusief" plaatsje te gunnen in deze TK.

RED.: Op tafel lagen enkele tijdschriften en een paar stickers met de Vlaamse Leeuw op. Omdat we niets hadden voorbereid en omdat we toch ergens mee moesten beginnen, vroegen we of hij veel las.

Pastoor Cloots: Zeker. Ik ben geabonneerd op verschillende tijdschriften. Meestal vaktijdschriften. Dat is nu eenmaal noodzakelijk om op de hoogte te blijven van de moderne theologie. Af en toe neem ik ook wel es een boek in de hand: Gutiérrez, Küng, Schillebeeckx. Liever Küng dan Schillebeeckx weliswaar. Kardinaal Suenens heeft vroeger eens beweerd dat hij aan Schillebeeckx begonnen was, maar dat hij hem niet verstond. Dat was als grapje bedoeld natuurlijk want Suenens is niet de eerste de beste.

(N.v.d.R.: Vroeger heeft pastoor Cloots de grote Vlaamse schrijvers verslonden. Claes, Streuvels, Timmermans, ...)

RED: Waar ben je in die 50 jaar priesterschap overal verzeild
| geraakt?

Pastoor Cloots: Ik was achtereenvolgens kapelaan in Vlezebeek (Brussel) en 8 jaar in Merksem (N.v.d.R.: Waar hij Dr. De Schutter nog als misdienaar gehad heeft.) Dan ben ik naar St. Lambertus - Muizen gekomen, waar ik 33 jaar pastoor geweest ben.

RED: Zijn de beginjaren, vlak na de tweede wereldoorlog, voor de
| kersverse pastoor niet moeilijk geweest?

Pastoor Cloots: Daar zeg je me wat. De parochie was zwaar gehavend uit de oorlog gekomen. Het heeft jaren geduurd vooraleer de kerk er weer stond. Er was hevige tegenwerking vanwege de socialistische meerderheid en pas als de katholieken het bestuur in handen hadden, ging de bouw van de kerk met rasse schreden vooruit.

RED: Heb je ooit echte hobby's gehad?

Pastoor Cloots: Uitgesproken hobby's eigenlijk niet. Een priester die zijn taak ernstig opneemt, heeft geen tijd om een hobby te beoefenen. Mijn leesactiviteit kun je ook maar als een halve hobby beschouwen. En fietsen doe ik voor mijn plezier en om naar de mensen te gaan. Vroeger reed ik per fiets naar vergaderingen en bijeenkomsten.

RED: Pastoor Cloots vertelde ons dat hij vroeger met jeugdige
| geestdrift opging in de Vlaamse Beweging. De stickers op
| tafel. Was die onverbloemde Vlaamse gezindheid te verzoenen
| met uw ideaal van het priesterschap?

Pastoor Cloots: "Alles voor Vlaanderen, Vlaanderen voor Kristus." Ik stelde mezelf de vraag: hoe kan ik mijn volk het best een dienst bewijzen? En ik werd priester.

RED: U werd in het Frans onderwezen. Van Roey was op dat vlak al
| niet beter dan Mercier. Lieten de leefregels binnen het seminarie
| het toe om nu en dan voor de Vlaamse zaak in de bres
| te springen?

Pastoor Cloots: Mijn Vlaamse gezindheid die ik niet onder stoelen of banken steek, had me bijna de toelating tot het seminarie gekost. Het was eigenaardig genoeg precies een Fransgezinde superior die me binnen de muren hield. In onze seminarietijd hebben we het af en toe kwaad gekregen. Zoals die keer toen de oprichting van de K.S.A. gepaard ging met talrijke feestelijkheden. De scouts van Antwerpen waren ook uitgenodigd. Ze liepen voor ons en ze schreeuwden luidkeels bevelen in het FRANS. Of die andere keer toen een Landdag toevallig samenviel met een "sortie" (dan mochten we voor drie dagen naar huis). met een 15-tal seminaristen hadden we het aangedurfd om er naartoe te gaan. Als dat uitgelekt was, hadden we ongetwijfeld de bons gekregen.

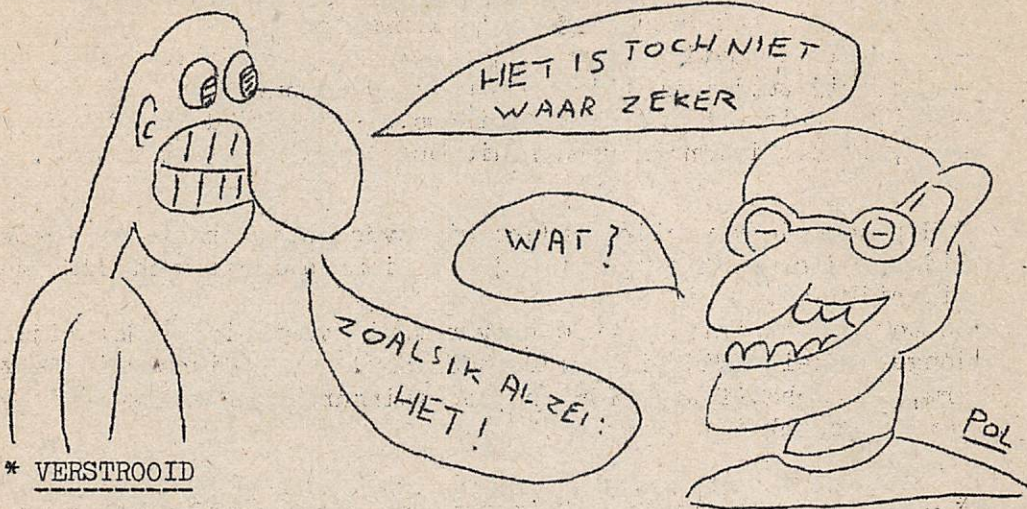
RED: Tot zover het relaas van het hartelijke gesprek met pastoor Cloots. Louis, 't was echt tof, weet je. Tot nog eens en, nogmaals een welgemeend proficiat.

Interview: André en Mark. Tekst: Mark.

TERZIJDE

11

SAMENGESTELD EN GEBLOEMLEESD DOOR DANNY MICHIELS

* VERSTROOID

Het huis van professor Janssens stond in brand. De brandweer was ter plaatse maar moest machteloos toekijken; de grote ladder was niet lang genoeg. De arme professor hing half verstikt door het venster en de kapitein van de pompiers schreeuwde hem toe: "Knoop de lakens aan de poot van uw bed!"

Vol spanning wachtten allen op hetgeen nu gebeuren zou. Twee minuten later werd het bed langzaam uit het venster neergelaten.

* ECHT GEBEURD

Mijn buurvrouw vond dat haar man wat meer aan sport moest doen en daarom kocht ze hem een koersfiets.

Gelukkig en fier ging hij zijn eerste rit maken en daarbij passeerde hij zijn stamcafé, waar al zijn vrienden zaten. Met veel leute en plezier werd hij binnengehaald, de fiets werd gekeurd, en met veel pinten gedoopt. En toen begon het te regenen.

Het regende pijpestelen en de man zat rustig vanuit het café naar de regen te kijken, tot het weer opklaarde en het tijd werd om naar huis te gaan. Maar hoe kon hij zijn vrouw uitleggen dat hij na zo een bui toch nog mooi droog was? Moest hij bekennen dat hij in het café had gezeten in plaats van te fietsen met zijn nieuwe koersfiets? De vrienden losten de zaak op: zij lieten de man op de nieuwe fiets gaan zitten en spotten hem kliedernat met de tuinslang.

Druipend kwam de man thuis. En zijn vrouw was helemaal niet tevreden. "Kon je niet even een café binnenwippen en wachten tot de bui over was?" vroeg ze.

* De Amerikaanse humorist Robert Orben verklaart:

"Ik heb nog nooit een slecht humeur gehad.

Het enige dat ik 's avonds deed en waar ik de volgende morgen spijt van had, was het afstellen van de wekker.

* Papa, de rekensom die u gisteren voor mij gemaakt hebt, was foutief. Maar, trek het u maar niet te erg aan, de andere papa's hadden het ook niet goed.

12 * GRUWELIJK

In een hospitaal van Tel-Aviv komt de dokter zijn patient bezoeken en vertelt hem het volgende:

- Vriend, ik heb goed en slecht nieuws voor u.
- Ja, zegt de patient, zeg mij dan maar het slechte eerst.
- Wel, wij zullen uw beide benen moeten amputeren.
- Wel, dat is echt geen goed nieuws, en het goede dan?
- Ha, ik heb iemand gevonden die uw schoenen wil overnemen.

* Het zoontje van rijke ouders ging voor het eerst naar school. Zijn moeder zei hem, dat hij aan niemand mocht vertellen dat hij rijk was.

Op school moest iedereen wat over thuis vertellen. Het rijke jongetje zei: "Wij zijn thuis heel arm. Onze dienstmeisjes zijn arm, onze chauffeurs zijn arm, de tuinman is arm en de badmeester van ons zwembad is ook arm."

- * - Weet ge nog wat "neus" in het Frans betekent? vroeg de meester
- Nee, meester, zei Jan.
- Zeer goed, prees de meester, die "nez" had verstaan.

* GEZEGDEN

- Foei, zei de scheidsrechter die zijn vrouw betrapte met een minnaar, en hij floot buitenspel.
- Wat een mop, zei de milieubeschermer, en hij lachte groen.
- Zei het ene boek tegen het andere: Met hoeveel heb jij al in bed gelegen?
- Ik ga slapen, zei 't lottoformuliertje tot zijn vader, geef mij een kruisje.
- Kom hier, lekker stuk, zei Kortsjnoi, dat ik u schaak.

* ARTIESTEN

- Hij was een pionier van de radio. Hij was de eerste waarbij ze de knop omdraaiden.
- Wat een buikspreker. Zijn pop is ervandoor getrokken om een andere partner te zoeken.

* KLETSKOUSEN

- Ze moet ooit ingeënt zijn met een grammofoonnaald.
- De laatste keer dat ik zo'n mond gezien heb, zat er een vishaak in.

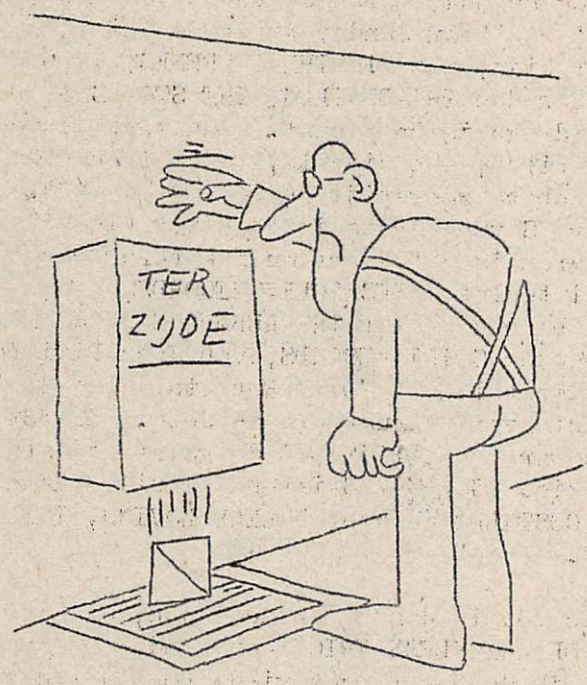
* MOP VAN DE MAAND

De mop van de maand komt deze keer van Paul Van Royen.

- In een warenhuis is de stroom uitgevallen.
De mensen die op de roltrap stonden hebben twee uur moeten
wachten voorals er ze door de brandweer werden gered.

* BERICHT

Stuur ons zelfgemaakte cartoons, mopjes, gezegden, enz.
naar JH TONZENT (TERZIJDE)
Hutstraat 22
3090 Kampenhout
Of deponeer ze in onze brievenbus.

Mopjes kwamen deze maand van Humo, Beknopt Verslag, Pallieter
(Erdé en Esjelene), Jan Willem Van Besouw, Meneer Vercrusse
(Martin De Jonghe), den almanak en Paul Van Royen.

WRECKLESS ERIC

Er was een tijd, eind de zestiger jaren om precies te zijn, dat groepen als THE MOVE (Flowers in the Rain), TRAFFIC (A Hole in my Shoe), THE BONZO DOG DOO DAA BAND (The Urban Spaceman) of SYD BARRETT (ex-Pink Floyd) hun kinderlijke fantasieën vorm lieten krijgen in de mooiste melodieën die die tijd rijk was! Nadien groeiden uit bovenvermelde groepen het ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA, PINK FLOYD Ltd, STEVE WINWOOD, DAVE MASON en THE RUTTLES. De eerste twee maken nu met elke nieuwe plaat goud, ongeacht hun artistieke prestatie. Toendertijd echter, waren het erg individualistische, licht-chaotische en voor de business moeilijk te kommercialiseren toestanden. Welnu, ten onrechte zijn de meeste namen uit ons spraakgebruik verdwenen, want ook nu nog spelen de tonen van 'Flowers ...', 'The Fire Brigade' of 'Lazy Sunday Afternoon' in ons achterhoofd. Immers het zijn, net als THE SUPREMES, PAUL ANKA, ROY ORBISON, ... en meer dan THE BEATLES, THE STONES of DEEP PURPLE de archetypen van de goeie 'popsong'. Een korte krachtige melodie op een vlot ritme, een simpele, meestal luchthartige tekst en een sterk herkenbare zangstijl en je had een hit. Denk maar eens aan ons aller "Seven horses in the sky" (The PEBBLES).

De laatste jaren is dat soort muziek terug recht gaan staan. Het Amerikaanse platenlabel BESERCLEY RECORDS, van Martin Kaufmann, leverde haar deel met THE RUBINOOS of de MODERN LOVERS. Het is echter STIFF RECORDS, van Jack Riviera (huidig manager van Elvis Costello en Dave Robertson dat de 'popsong' in een wat verfriste vorm terug eer aan deed. De 'Stiff touring England' tournees waren mogelijk wel de gekste toestanden uit de hele popgeschiedenis. Gekende Stiff-namen zijn RACHEL SWEET, NICK LOWE, ELVIS COSTELLO en vooral LENE LOVICH, IAN DURY, ... en WRECKLESS ERIC.

Van Wreckless Eric zou ik dan samen met jou, de elpee "THE WONDERFULL WORLD OF WRECKLESS ERIC" eens onder de naald willen leggen. Niet dat ik da man te gek vind, noch dat deze plaat zo belangrijk is, daarvoor is het talent van Eric te weinig creatief gestuurd, te losbandig. Neem bijvoorbeeld het slotnummer 'CRYING, WAITING, HOPING', een klassieker van BUDDY HOLLY. Weliswaar niet echt slecht. Vergelijk toch maar even hoe Elvis Costello de Al David/Burt Bacharach-klassieker "I just don't know what to do with myself" het vinyl induwt.

Je kan het de man aanzien dat hij alle plaatjes van Roy Orbison, Frankie Vallee, Lee Hazlewood, Buddy Holly, ... op de Juke-box wist staan, en dat hij zich het gelukkigst moet voelen met een gitaar in de aanslag en mikrofoon recht voor de neus. Die liefde voor de R & R lees je niet alleen af van de hoes (die je tussen de platen van 20 jaar terug zou plaatsen) maar ook in het gebruik van die, toendertijd alom gebruikte, knorrende saxofoons. Nu leven we in de jaren 80, en niemand, ook Robert Gordon niet, kan die sound van toen terughalen, daarbij Eric heeft meer talent dan het bovenhalen van die ouwe deuntjes. Een kwetsbaar talent, omdat het zo onstuitbaar is en omdat Eric zo weinig te zeggen heeft. Nee, geef hem een goeie popsong en hij tovert het om in een juweeltje.

Neem op deze plaat, DIZZY, de zomerhit van Tommy Roe. Alleen om dit nummer zou Wreckless thuis mogen horen in de platenbak van Tonzent. Maar ook "WALKING ON THE SURFACE OF THE MOON", "LET'S GO TO THE PICTURES", of "FINAL TAXI" glijden op de tonen van de basgitaar, het Cockney-accent van Wreckless en de synthesiser-franjes doorheen je ziel.

Een tweede hoogtepunt op deze plaat, het door hem geschreven "VERONICA" (I'm waiting for the message of a girl), is een klassieker.

De arme soldaat, hopeloos wachtend op een briefje van zijn meisje, het zou het lijflied van Milac kunnen worden.

"I'm a soldier, BANG BANG
I really want to hold her
I'm waiting for a message
from a girl by the name of Veronica
I'm going to the square,
I'm gonna fight for my VERONICA

De rest is vulsel (3 nummers), net als in "Crying, Waitin',..." blijkt daarin de grenzen van Eric's talent. Nu goed, ik wacht af wat hij er 27 maart in de Beursschouwburg van terecht brengt en de volgende keer hoop ik, met groot genoegen, de nieuwe plaat van BOUDEWIJN DE GROOT onder de naald gelegd te hebben.

S.D.

HELGA! HET KETTINGSLOT STAAT
EINDELYK OP DE DEUR!

NU ZAL JE JE LEKKER
VEILIG VOELEN ALS
IK WEG BEN!

OH, LAAT MEE EVEN ZIEN!!

kamera op Rozemarijn

Met deze laatste film zit ook ons tweede filmseizoen erop.

Bij elke vertoning waren en minimum 40 kinderen aanwezig. Cijfers wezen uit dat vooral bij een zondagnamiddagvertoning de meeste kinderen naar de voorstelling kwamen.

Daarbij denken we terug aan onze voorlaatste film: "Het meisje met de mooiste ogen ter wereld", waar we zomaar eventjes 80 kinderen konden tellen.

ZATERDAG 5 APRIL (de dag voor Pasen) draaien we onze laatste film "KAMERA OP ROZEMARIJN". Hilde De Goeyse, van J-films, is zo vriendelijk geweest ons de film in het kort te vertellen. Het is een film waarin een film gemaakt wordt. Het procédé is niet nieuw, maar het is wel de eerste maal dat het in een kindersfilm gebeurt. Voor jonge filmfans is deze prent dan ook bijzonder boeiend. We zien, vanaf de acteurskeuze tot aan het einde van de filmopnamen, hoe het eraan toe gaat bij het maken van een jeugdfilm. Nasynchronisatie, montage en dergelijke wordt nog wel vernoemd, maar niet meer getoond.

Als hoofdactrice wordt Rozemarijn gekozen, een tof kind met veel fantasie en met een opgewekt karakter. Die twee kwaliteiten zal ze onafgebroken nodig hebben, want niet alleen gaan haar ouders uit elkaar, ze wordt tijdens de opnamen ook gekonfronteerd met de jaloezies van de andere meisjes en met de ontrouw van haar vriendje Karel. Voeg daarbij het afmattende van het vele wachten en het ontelbare keren herhalen tot een goede scène gespeeld is.

Omdat de film zal handelen over een meisje dat door een ziekte helemaal kaal werd, zal Rozemarijn haar mooie lange haren laten afscheren. Het is duidelijk dat die scène bij de kapper niet getrukeerd is. Vera Plivova-Simkova (die de film regisseerde) vertelde ons trouwens dat de tranen en de woede van het kind onvervalst echt waren. Naast het meesterlijk geleide spel van de tientallen kleine acteurs is er nog de volwassen filmploeg, die ook doet alsof alles echt is. Wij weten immers uit betrouwbare bron dat al de incidentjes en leuke voorvalletjes eens echt gebeurd zijn, zij het dan bij de opnamen van verschillende films.

17

De technische kant van het filmen wordt ook af en toe duidelijk
getoond: hoe men mist maakt, hevig licht afschermt, een rij-op-
name maakt, een stand-in gebruikt...

Wie 'La nuit américaine' van F. Truffaut goed vond, moet deze
film aan zijn kinderen gunnen.

De film is gewoon een must.

Hilde De Goeyse.

REGIE: Vera Plivova-Simkova

PRODUKTIE: Tsjechoslowakije - 1977 - kleur - 90 minuten

ANNONSKE

T E _ K O O P

1 DAMESFIETS: zo goed als nieuw

1 HERENFIETS (TOERISTENFIETS)

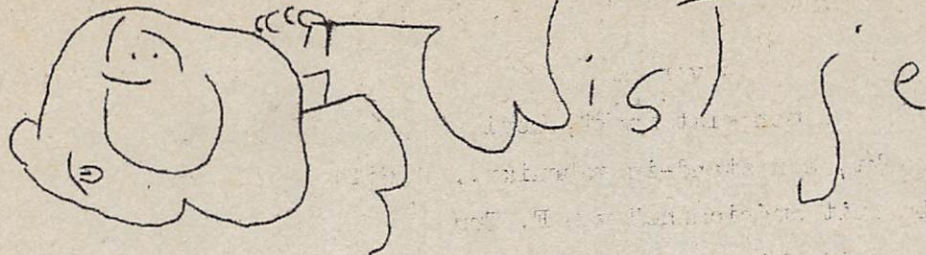
- Kader in Raynoldbuizen
- Nieuwe binnen- en buitenbandjes
- echt rennerszadel
- Rugzakje, handschoenen, drinkbus, petje
- reserve binnen- en buitenbandjes

Als je geïnteresseerd bent, wend je dan tot

Jef Dierckx

Aarschotsebaan 45

3090 Kampenhout

* dat er op de 2de Vastenvoettocht 85 deelnemers sportief meestapten. Er werd voor een totaal van 28.000fr. gewandeld. Vermelden we nog eventjes dat Erik Verbauwede het hoogste bedrag binnenleverde: 1450 fr.

De opbrengst van deze vastenvoettocht gaat volledig naar het ontwikkelingsgebied MALI.

* dat we reeds volgend Festivalnieuws binnengeseind kregen: Voor PINKPOP in Geleen worden nu al Van Halen, Joe Jackson, the J. Geils Band en Vlaanderens trots Raymond Van Het Groenewoud aangekondigd.

Het FESTIVAL IN WERCHTER gaat dit jaar door op zondag 6 juli. Officieel mogen we daarvoor al The Specials en Fisher-Z aankondigen. Meer nieuws hierover in ons volgend nummer.

* dat we op vrijdag 11 april gaan kijken naar de eerste lustrumviering van de Brabantse Volkskunstgroep "DE ROMMELPOT". Het wordt een rommelavond vol volkskunst uit Brabant en de Ardennen. Dit alles gaat door in de parochiezaal te Nederokkerzeel. We komen samen om 19u30 aan Tonzent.

* dat een 84-jarige dame uit Keulen in haar kleerkast zocht naar geld. Omdat ze niet goed kon zien streek ze een lucifertje aan. 600.000 fr. brandschade.

* dat op zaterdag 5 april in zaal "De Toekomst" te Nederokkerzeel een SMASH-FUIF doorgaat. Dit alles ingericht door de jongeren van de Volleybalvereniging Berg.

* dat in Burundi vijf lifters om het leven zijn gekomen toen zij dodelijk verschrikt van de laadruimte van een snel rijdende vrachtwagen sprongen, nadat er uit een doods-kist op de wagen een man tevoorschijn was gekomen.

Het vijftal had een lift gekregen van een man, die in de stad een doods-kist had gekocht voor de begrafenis van een familielid. Zijn bijrijder was op de terugweg in de kist gaan liggen slapen en had het deksel gesloten omdat het regende. Daardoor had hij niet gemerkt dat de lifters bij de kist waren gaan zitten. Toen hij na enige tijd ontwaakte en de kist opende, schrokken de mannendaar zo erg van, dat zij hun eigen dood tegemoet sprongen.

* dat op zaterdag 19 april met Relst-Kermis een gezellig samenzijn plaats heeft. Danny Sunt staat borg voor de steengoeie muziek en de toegang is volledig gratis.

Zondag 20 april kan je vanaf 10u30 's morgens in-en-uit. En maandag 21 april tenslotte zijn we open vanaf 18 uur.